

det uøgte Barns Moder ved Hjælp af Underholdningsbidraget hidtil har iønteneret sig og Barnet, uden i mindste Maade at falde Fattigvæsenet til Byrde, og Stillingen endvidere er den, at hun ogsaa i Fremtiden synes at kunne gjøre det Samme, saa er der noget Underligt i, at Fattigvæsenet skulde blandes ind i dette Forhold. Naar det her er foreslaaet, at Bøbet skal indbetales til Overformynderiet, saa er det nærmest, fordi dette staar som det naturligeste Sted, hvor flige Midler kunne tages i Forvaring; og jeg tror ogsaa, som den ærede Landskingsmand for 5te Kreds (Nyenbøll) bemærkede, at det ikke vilde berede Overformynderiet saa overmaade store Bryderier at sørge for disse Midlers Udbetaling — naturligvis saaledes, at Udbetalingskisterne maatte være nogenlunde passende for Overformynderiet, der selvfølgelig ikke kan indlade sig paa at betale ud ugevis.

Jeg skal dernæst gjøre et Par Bemærkninger om Et og Andet, som er fremkommet uden egentlig at knytte sig til, hvad der staar i selve Lovforslaget. Hvad saaledes angaar Spørgsmaalet om Fødselsstiftelsen, saa skal jeg først derom bemærke, at det hele Spørgsmaal ikke kan henregnes til de ihynderlig vigtige. Hvad enten man her vil gaa den ene eller den anden Vej, saa tror jeg, man maa sige, at det ikke er et Spørgsmaal af stor Vigtighed; thi det er jo opløst i den fra Fødsels- og Pleiestiftelsen afgivne Erklæring, at hele denne Hjemmeligheds-holdelse af de Fødendes Navne kun har overmaade ringe Udstrækning eller kun saa ringe Udstrækning, at den umulig kan spille nogen Rolle med Hensyn til de uøgte Børns Stilling i Almindelighed eller med Hensyn til den almindelige Tilstand her i Landet i denne Henseende. Det er derfor et Punkt, som jeg ikke saaledes egentlig lægger nogen særdeles stor Vægt paa, om man i dette gaar den ene eller den anden Vej; men jeg kan dog ikke Andet end at fremhæve, at det dog altid har sine store Betæneligheder saaledes at gribe ind i en meget gammel bestaaende Tingenes Tilstand. Det kunde nok have sine Ulemper, og jeg skal i saa Henseende navnlig henlede Opmærksomheden paa et Punkt, som ogsaa Fødsels- og Pleiestiftelsens Direktion, i det Mindste i Forbigaaende, har berørt, og det er det, at det aabenbart er betydelig lettere at faae et Barn anbragt og faae det godt anbragt, navnlig da at faae det adopteret, naar der slet ikke er nogen Moder, der har Krav paa det. Det har ogsaa min Embeds-erfaring lært mig, at det er en af de Ting, som er allermeest fremtrædende i alle Adop-

tions- og for Resten ogsaa alle Pleieforhold, at naar Adoptiv- eller Pleiefædre have faaet et Barn og have haft det i en Del Aar, saa er der ingen Ting, som de ere mere bange for, end at der en Ifføn Dag skal komme En, der kan sige: Det Barn har jeg Krav paa det tager jeg. Det er jo ogsaa ganske naturligt, at naar de i en længere Mærække have knyttet sig til Barnet, saa maa en saadan Mulighed staa for dem som noget meget Sørgeligt. Derfor er det en stor Lettelse og forøger det betydeligt Chancen for at faae et saadant Barn vel anbragt, at Modereren er ubekendt, saa at der overhovedet ikke er Noget, der kan fremkomme med saadanne Krav paa Barnet. Jeg tror derfor, at det nok kunde hende, at i disse Tilfælde, som her tales om, hvor Fødselsstiftelsen udsætter Børn, Børnens velforstaaede Interesse gennemsnitlig inavere kræver Hjemmeligheds-holdelse end egentlig Lidet Ståde ved den. De Tilfælde, hvor et saadant Barn skulde gaa glip af en stor Formue eller Sligt, naar det ikke kunde faae Moderens Navn opløst, ere nemlig vistnok meget faa. Dernæst blev der gjort en Bemærkning om, hvorledes Forholdene stillede sig, naar en Person, der enten var velstaaende eller havde Udfigt til at blive det, f. Ex en Gaardmands søn, udvandrede til Amerika. Dertil bemærker jeg, at hvis der skulde tilfalde ham en Arv heri Landet, eller der overhovedet skulde kunne paavises nogen ham tilhørende Formue heri Landet, kan der ingen Tvivl være om, at Modereren saa vel som ogsaa Fattigvæsenet er berettiget til at holde sig til denne Formue, naturligvis naar det først paa lovlig Maade er godtgjort, at han er Barnefader — det forudsætter jeg — saa maa den Resolution, som paalægger Alimentationsbidrag, kunne efterbevises i Alt, hvad han har, eller i Alt, hvad der tilfalder ham her i Landet. Men videre kan man næppe heller gaa. Det er ganske vist en Mislighed, som oftere indtræder, at en saadan Barnefader udvandrede, og det er tilmed ikke saa sjældent en Barnefader, som maaste nok kunde yde Noget til Barnet; men det tror jeg ikke, at der egentlig er Noget ved at gjøre. Thi at man skulde gaa saa vidt som at forbyde Mandens Udvandring, indtil han stiller Sikkerhed for Alimentationsbidragene i den Række af Aar, hvor der kunde blive Spørgsmaal om noget Saadant, vilde dog vistnok være en for stærk Indskrænkning i den personlige Frihed, og det vilde jo desuden være en Regel, som det vilde blive meget vanskeligt at gennemføre. Der skulde jo passes meget nøie paa, for at noget Saadant skulde kunne udføres i Virkeligheden.

Hvad endelig angaar den Bemærkning,